

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4CoP/20/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116221589
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8116221589.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Moniky Juskovej v právnej veci navrhovateľky: Q. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, XXX XX K. Y. Y., v konaní zastúpená S.. Š. Q., bytom K.V. XX, XXX XX K. Y. Y., splnomocnenou zástupkyňou, proti osobe, ktorá je povinná platiť výživné: I.. K. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX, XXX XX P., o zvýšenie výživného pre plnoleté dieťa, o odvolaní osoby povinnej platiť výživné proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 12Pc/13/2016-183 zo dňa 05.09.2017 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zvýšení výživného, o dlžnom výživnom a vo výroku o trovách konania účastníkov.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zmenil rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 27P/143/2014-282 zo dňa 03.06.2015 tak, že zvýšil výživné zo strany osoby povinnej platiť výživné pre navrhovateľku zo sumy 280,- eur mesačne na sumu 350,- eur mesačne, ktoré bude poukazovať k rukám navrhovateľky vždy do 15. dňa v mesiaci vopred počnúc dňom 20.10.2016 opakovane do budúcnosti. Dlžné výživné za obdobie od 20.10.2016 do 30.09.2017 pre navrhovateľku v celkovej výške 799,83 eura, súd povolil osobe povinnej platiť výživné splatiť v mesačných splátkach po 100,- eur s bežným výživným pod stratou výhody splátok až do úplného vyrovnania dlhu. V prevyšujúcej časti návrh navrhovateľky zamietol. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Vyslovil, že banka Slovenská sporiteľňa, a.s. Tomášikova 48, 83 237 Bratislava má vo vzťahu k navrhovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 42 % trov konania. Vyslovil, že banka Slovenská sporiteľňa, a.s. Tomášikova 48, 83 237 Bratislava má vo vzťahu k osobe povinnej platiť výživné nárok na náhradu trov konania v rozsahu 58 % trov konania.

V odôvodnení poukázal na dôvody návrhu, stanovisko účastníkov konania, výsledky vykonaného dokazovania, obsah pripojených listinných dôkazov, citoval ust. § 62 ods. 1 až 5, § 63 ods. 1, 2, § 65 ods. 1 až 3, § 75 ods. 1, 2, § 78 ods. 1 - 3 Zákona o rodine a uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že od poslednej úpravy na strane oprávnenej -navrhovateľky došlo len k miernemu zvýšeniu jej mesačných výdavkov, a to najmä cestovného. Navrhovateľka žiadala zvýšiť výživné od 20.10.2016 z dôvodu nástupu na vysokú školu. K výraznej zmene, ktorá odôvodňovala zvýšenie výživného však došlo na strane povinného - osoby, ktorá je povinná platiť výživné oproti úprave v rozsudku č. k. 27P/143/2014-282 zo dňa 03.06.2015 s právoplatnosťou od 26.06.2015, v ktorom konaní bolo zvýšené výživné zo sumy 199,16 eura mesačne na sumu 280,- eur mesačne od 01.09.2014 do budúcnosti. Pri posudzovaní majetkových pomerov osoby povinnej platiť výživné súd konštatoval, že v predchádzajúcom konaní pri rozhodovaní o výške výživného bol preukázaný príjem vo výške 1.030,34

eura, na diétach a náhradách cestovného celkom 551,23 eura, t.j. spolu 1.581,57 eura. V súčasnosti je mesačný príjem osoby povinnej platiť výživné vo výške 2.313,11 eura (a to od septembra roku 2016). Osoba povinná platiť výživné preukázala výdavky spojené s úhradou na bývanie vo výške 200,- eur mesačne, ďalšie náklady za elektronické služby cca 50,- eur a ďalšie bežné základné potreby. Ďalšia zmena nastala z dôvodu zániku vyživovacej povinnosti osoby povinnej platiť výživné vo vzťahu k synovi. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie nebolo preukázané, že by syn osoby povinnej platiť výživné navrhovateľke študoval. Vyplyva to z výpovede osoby povinnej platiť výživné, ako aj z rozsudku č. k. 10Co/182/2016-423 (č.l. 68 a 69 spisu). Súd prvej inštancie poukázal na to, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Pri posudzovaní odôvodnených potrieb navrhovateľky vychádzal z toho, že Zákon o rodine, pokiaľ to majetkové pomery povinného rodiča pripúšťajú, umožňuje za odôvodnené potreby dieťaťa považovať i tvorbu úspor čo potvrdzuje tvrdenie o zániku potreby prihladať len na spotrebný charakter výživného. Súd prvej inštancie považoval návrh na zvýšenie výživného za dôvodný sčasti s tým, že zvýšil výživného zo sumy 280,- eur mesačne na sumu 350,- eur mesačne od 20.10.2016 opakovane do budúca. Nepovažoval za opodstatnené tvrdenie osoby povinnej platiť výživné, že navrhovateľka nemá záujem zriadiť si bankový účet, na ktorý by mohol zasielať výživné. Takéto konanie, resp. postoj navrhovateľky považoval za nesúlady s dobrými mravmi. Pri stanovení výšky výživného zohľadňoval nielen preukázaný príjem, ale aj celkové majetkové pomery na strane osoby povinnej platiť výživné, vrátane matky navrhovateľky, ktorej mesačný príjem špecifikoval, a to za január 2017 vo výške 280,35 eura, za február 2017 vo výške 802,80 eura, za marec 2017 vo výške 735,09 eura, za apríl 2017 vo výške 735,09 eura, za máj 2017 vo výške 732,36 eura, zároveň poukázal aj na celkové majetkové pomery matky navrhovateľky. Vo vzťahu k preukázanému príjmu osoby povinnej platiť výživné súd prvej inštancie poukázal na to, že od zamestnávateľa mu je poukazovaný príjem vo výške 2.282,73 eura, a to dňa 13.09.2016, dňa 12.10.2016 v sume 2.724,41 eura, dňa 11.11.2016 v sume 2.270,36 eura, dňa 12.12.2016 v sume 2.665,68 eura, dňa 12.01.2017 v sume 2.543,43 eura, dňa 13.02.2017 v sume 2.460,04 eura, dňa 14.03.2017 v sume 2.466,40 eura, dňa 12.04.2017 v sume 2.028,64 eura, dňa 12.05.2017 v sume 2.030,19 eura, dňa 14.06.2017 v sume 2.229,59 eura, dňa 11.07.2017 v sume 2.159,86 eura a dňa 11.08.2017 v sume 1.896,07 eura. Vo vzťahu k dlžnému výživnému súd ho špecifikoval za obdobie od októbra 2016, a to alikvotnú čiastku vo výške 24,83 eura a 11 mesiacov od novembra 2016 do septembra 2017 vo výške 70,- eur rozdiel zvýšeného výživného, t.j. celkom v sume 799,83 eura, ktoré dlžné výživné povolil osobe povinnej platiť výživné splácať v splátkach spolu s bežným výživným. V prevyšujúcej časti návrh navrhovateľky zamietol ako nedôvodný. Poukázal na to, že ďalšiu časť výdavkov navrhovateľky pokrýva výživné zo strany matky, ktorá je taktiež povinná jej prispievať na výživu, pričom vzhľadom na vek navrhovateľky je zrejmé, že by nemalo mať formu len osobnej starostlivosti. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 49, § 57 a § 58 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku účinného od 01.07.2016 (ďalej len CMP) tak, že vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (§ 52 CMP). Vo vzťahu k trovám konania, ktoré vznikli v súvislosti s vykonávaným dokazovaním, a to vyžiadáním si výpisu z účtu vedeného v banke na meno osoby povinnej platiť výživné na základe návrhu navrhovateľky, súd rozhodol v zmysle ust. § 49 ods. 3 CMP tak, že podľa pomeru účasti na veci a na konaní stanovil pomer navrhovateľke na náhrade trov konania vo výške 42 % a osobe povinnej platiť výživné vo výške 58 %.

2. V zákonom stanovenej lehote podala proti rozsudku odvolanie osoba povinná platiť výživné - otec navrhovateľky. Namietal výrok o zvýšení výživného. Nesúhlasil s posúdením odôvodnených potrieb navrhovateľky s tým, že namietal nedostatočne zistené majetkové pomery navrhovateľky, ako aj nedostatočné skúmanie majetkových pomerov matky navrhovateľky. Ďalej poukázal na správanie sa navrhovateľky vo vzťahu k nemu ako k otcovi, ktoré považoval za rozporné s dobrými mravmi, s ktorou skutočnosťou sa podľa jeho názoru súd prvej inštancie náležite nevysporiadal. Opakovane poukázal na náklady, ktoré má v súvislosti s výkonom práce v zahraničí spojené s cestovným, ubytovaním, ako aj stravným s tým, že zo sumy 2.300,- eur predstavuje len suma 1.000,- eur čistú mzdu. Ďalej namietal porušenie zásady rovnakého postavenia účastníkov v konaní s tým, že poukázal na iné konanie týkajúce sa určenia výživného vo vzťahu syna a jeho bývalej manželky, t.j. matky navrhovateľky s tým, že z konania vedeného na Okresnom súde Prešov sp. zn. 8C/212/2013 vyplynulo, že dieťa je povinné svojím rodičom prejavovať primeranú úctu a rešpektovať ich. Ďalej poukázal na možnú zaujatosť zákonnej sudkyne s tým, že uviedol ako prebiehalo pojednávanie na súde prvej inštancie dňa 15.06.2017, 05.09.2017. Podľa jeho názoru, sudkyňa navrhovateľku dokonale chránila pred jeho otázkami, a tým zmarila jej výsluch. Navrhol zmeniť napadnuté rozhodnutie a návrh na zvýšenie výživného zamietnuť alebo znížiť určenú výšku výživného. Súčasťou podaného odvolania je aj potvrdenie o štúdiu syna

Š. Q., nar. XX.XX.XXXX v akademickom roku 2017/ 2018 na Univerzite P. J. Šafárika v Košiciach, Prírodovedecká fakulta, Šrobárova 2, 040 01 Košice (č.l. 195 spisu).

3. Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu osoby povinnej platiť výživné uviedla, že napadnuté rozhodnutie považuje za zákonné a určenú výšku výživného za primeranú jej potrebám, možnostiam a schopnostiam osoby povinnej platiť výživné. Vo vzťahu k namietaným majetkovým pomerom na strane osoby povinnej uviedla, že Š. Q. má takmer 25 rokov, počas predchádzajúcich 2 rokov riadne neštudoval a nikdy nepracoval. Teraz je znovu študentom 1. ročníka. Ďalej poukázala na majetkové pomery osoby povinnej platiť výživné, ktorý sústavne skupuje pozemky v k. ú. obec K., nielen na svoje meno, ale aj na meno Š. Q.. Navrhla potvrdiť napadnutý rozsudok.

4. Osoba povinná platiť výživné v odvolacej replike k vyjadreniu navrhovateľky k odvolaniu opätovne poukázala na skutočnosti tvrdené v konaní pred súdom prvej inštancie, na správanie sa navrhovateľky v rozpore s dobrými mravmi, čo malo za následok ich rozvrátené vzťahy. Trval na uvedených skutočnostiach v podanom odvolaní.

Navrhovateľka sa v rámci odvolacej dupliky k vyjadreniu osoby povinnej platiť výživné písomne nevyjadrila.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len CSP) v spojení s § 2 CMP vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 62, § 63 a § 66 CMP, bez nariadenia pojednávania s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke dňa 14.03.2018 (§ 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1, 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie osoby povinnej platiť výživné nie je dôvodné.

6. Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením veci odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie.

Predmetom odvolacieho konania bol výrok o zvýšení výživného, dlžnom výživnom a súvisiaci výrok o trovách konania účastníkov.

7. K odvolaniu osoby povinnej platiť výživné odvolací súd uvádza, že namietané nedostatočne zistené majetkové pomery navrhovateľky, ako aj jej matky neboli dôvodné. Súd prvej inštancie náležite v zmysle ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine posudzoval, či došlo k podstatnej zmene pomerov, ktorá by mala mať za následok zmenu určeného výživného. Vychádzal z pomerov zistených v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn. 27P/143/2014, ktoré majetkové pomery a odôvodnené potreby navrhovateľky porovnával s pomermi zistenými v čase predchádzajúcej úpravy a s tvrdenými skutočnosťami a preukázanými majetkovými pomermi v čase rozhodovania súdu prvej inštancie. Správne uzavrel, že k podstatnej zmene pomerov došlo na strane osoby povinnej platiť výživné, a to k zvýšeniu nielen finančného príjmu od zamestnávateľa, ale aj celkových majetkových pomerov na strane osoby povinnej platiť výživné a zároveň došlo k zániku jeho vyživovacej povinnosti k synovi Š. Q.. Preukázanie v odvolacom konaní, že Š. Q., nar. XX.XX.XXXX je v akademickom roku 2017 / 2018 riadnym študentom 1. ročníka bolo bezvýznamné z dôvodu, že pre rozhodovanie o dôvodnosti návrhu navrhovateľky na zvýšenie výživného bol rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Na túto skutočnosť ani odvolací súd pri posudzovaní dôvodnosti zvýšenia výživného neprihliadal. Je nesporné, že podstatná zmena pomerov nastala, ktorú skutočnosť súd prvej inštancie správne zohľadnil. Na strane navrhovateľky došlo k zvýšeniu odôvodnených potrieb spojených s nástupom na vysokú školu, najmä potrieb cestovného, ale aj iných štandardných výdavkov spojených s prípravou na budúce povolanie. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, a preto súd prvej inštancie správne zvýšil výživné zo sumy 280,- eur na sumu 350,- eur mesačne, ktoré výživné je v možnostiach a schopnostiach osoby povinnej platiť výživné.

8. Z tohto dôvodu odvolací súd nepovažoval odvolanie osoby povinnej platiť výživné za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok vo výroku o zvýšení výživného, dlžnom výživnom a súvisiacom výroku o trovách konania účastníkov potvrdil ako vecne správny v súlade s ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

9. Podľa § 49 ods.1,3 CSP, sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezáujatosti.

Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

Vo vzťahu k možnej námietke zaujatosti vznesenej osobou povinnou platiť výživné v odvolaní, odvolací súd poukazuje na to, že dôvodom na vylúčenie zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti. Je nesporné, že osoba povinná platiť výživné namietala spôsob vedenia pojednávania zákonnou sudkyňou Mgr. Alenou Pavelekovou. Vzhľadom k tomu, že zo strany osoby povinnej platiť výživné boli uvádzané len okolnosti týkajúce sa procesného postupu sudcu pri prejednávaní veci, nebolo možné uplatnenú námietku považovať za námietku zaujatosti, a preto v tejto časti podaného odvolania odvolací súd na tvrdené skutočnosti neprihliadal (§ 52 ods. 2 CSP). Ani z vyjadrenia zákonnej sudkyne nevyplýva, že by vo vzťahu k stranám sporu, k ich zástupcom sa cítila byť zaujatá z dôvodu, že je bez pomeru k stranám sporu, k ich zástupcom, ako aj k predmetu sporu.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s ust. § 49 v spojení s § 52 CMP tak, že odvolací súd vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.